

ЗДРАВКО МИОВЧИЋ

О ПОРОЦИМА

О ПОРОЦИМА

Питали једног ко ниједног
(А изгледо је добро очуван)
Троши ли ишта невриједно:
Ракију, вино, каву, дуван;
Је ли га икад понијела
Страст да се коцка са животом
И да ли му је однијела
Памет кад нека жена љепотом.

Не трошим, вели, не да ми се,
То је за мене све дангуба,
Не надносим се над амбисе,
Не прилазим никад до руба;
За ме је просјек златна средина,
У уредности тајна здравља,
А жена ми се, па ни једина,
У грешној мисли никад не јавља;
Свуд ми је све на мјесту своме
У кући, послу, срцу, глави,
Нико ми дужан, ни ја коме,
Власт нити кудим нити славим...

Редом тако овај ствари
Како се може сачувати
Од врага који куша и квари
Човјека, живот да му скрати.

Слушали они близу руба
И гледали га кроз дим шкије,
Јер не спомену страст ни љубав,
Ничег од оног због чега пије
Човјек рођењем својим грешан,
Све више туђи и безличан,
У страшној тајни неутјешан,
Све мање Творцу своме сличан.

О РАКИЈИ

Мирославу Кубурићу

Кажеш да пређем на ракију,
Да се напијем те лепоте
И као Орфеј кроз Тракију
Србијом проспем њене ноте.

Точиш ми дуњу и додајеш,
Али ми тајну не одајеш,
Већ пушташ сам да одгонетам
Шта јој то даје склад сонета.

Побожно ћутим кад отпијем
И чекам језик да открије
Древни еликсир алхемије...

А ти се смешиш: зар свет није
Лирика вечно живе ватре
И у њој дистих, терцет, катрен...

У КВАРНЕР БАШТИ, ПОНОВО

Понекад прошетам кроз машту
(Када већ нема реалности)
Па навратим у Кварнер башту
Да видим какви су се гости
Окупили овога јуна
На почетку још једног љета.
Уђем и видим – башта пуна,
Сједнем са стране да не сметам,
Погледом тражим Надовезу,
А он већ носи и сервира
Малвазију, и сир за мезу,
Мастило, перо и папира.

Мому Капору наликујем:
Пијем и пишем, гледам, цртам,
Тако да се не разликује
Ко је још жив, а ко већ мртав.

Очима скидам набор бора
Са лица док сликам портрете,
А капи живих разговора
У јединствени жубор плетем.

Кружок из Треће гимназије
(Тепа и Кале, Ета, Здена...)
Јутарњу кафу и чај пије –
Они су овдје прва смјена.

За другим столом мамураши
(Чола и Крцко, Цобер, Шљука)
Сваки је кадар да те уплаши
Љепотом свога мамурлука!

Придружују се професори:
Летић за први, за други Спасо,
Бранков се смијех зажубори,
Ђузулан оним муклим гласом
Онтолошке лекције ниже
Уз чаше лозе, јер не стиже
Да их држи на факултету.

У неко доба Ранко и Давор
Упадају у модри жамор,
Сад ће, кажу, и Димитрије,
Само да прода коју тапету
(Нарочито резеда боје!)
Да свима пиће плати и пије,
А, кад се смркне, и да поје!

Ја се ка једном, другом, трећем
Столу и друштву, као распет,
Кроз дим ријечи с тугом крећем
Надајући се да ће расплет
У пјесми макар бити бољи
Него што се деси уживо
У тамновилајетској драми –
Јер пјесма је по Божјој вољи,
А за лош фајронт пиће је криво
(Малчице, богме, и ми сами).

КОД НОВКЕ*

Ако је могла у жалости
Овако штедро да угости
Ићем и пићем историје
Две ожедњеле винопије
Помислим шта би се десило
Да смо у срећном стигли трену
Ако је икад среће било
У овом кршу и камену

Двадесет осме прошлог века
Не слутећ да их Корићка чека
Дигоше крчму Сложна браћа
Томо и Ђока – отад свраћа
Гладан и жедан тужан и чио
Небеске птице из свих јата
Један што је Христу личио
Безброј бараба и пилата

* Кафана на путу Гацко–Билећа, у Коритима, близу Корићке јаме. Званичан назив је Гостионица „Ускок”.

Књижевна дружба и братија
Братић и Мачак Рајко Момо
Понекад Стеван и Матија
Сматрали су је митским домом
Јер им је Новка из азила
Где је по благо силазила
Износила као из бајке
Што су им некад спремале мајке

Новка је шездесет и шесте
Преузела бригу о овој
Ускочкој логи покрај цесте
Што лебди гори Маслиновој

Хранила с више од две рибе
Оне који држе до поста
Овчетином у мрсне дане
И претилог и смерног госта
Све који сврате до меане
Власт одметнике лоле ИБ
И оно што од њих преоста

Спремала пекла и служила
И раздвајала кад се потуку
А никада се на ту муку
Није јадила ни тужила

Ни Гачанима што је кључе
Бацала кад у ситне сате
Од Дубровника пјани сврате
Да се погосте и шенлуче
Па попију све што се нађе
И оставе за трошак новца

(Кад загангају пут Автовца
Ни сунце не сме да изађе)

Гледам је и сад – пар дана након
Што на Милана земљу насу
Служи нас као да је ђакон
И владика у истом часу
Херцеговачким благом нутка

Двојицу грешних винопија
У хладу кутка и тренутка
У ком се служи историја

Друмом крај крчме буре јуре
Аудији и мерцедеси
А у њој давно стале уре
У нади да ће да се деси
Нешто што вреди да се памти
Да се исцеди из оловке
Док наоколо јули пламти
Свет што нестаје стаје код Новке

КАД ЗАЖУБОРИ

Питали једног зашто пије
Ослабио и остарио
Па још о томе пише пјесме

Зар му (ко сваком таштом) није
Здравље и углед од свег прече

Заустио је али не рече:

Ко осјети онај тренутак
Кад зажубори жеђ из чесме
Коју је Господ у скривен кутак
Сваком у душу оставио

Пронашао је а да не тражи
Мале потоке вјечног круга
И жубор којим се жеђ тажи

А пјесма му се као дуга
На небу након кише
Јави и он је тако пише

Некад му је папир салвета
А некад пакло цигарета

Некад потоне у очају
Па их ћутке згужва и скрајне
У пепељари да скончају

И чека да из оне тајне
Чесме поново зајубори
Као кад болан пјева у гори

*Која тора Иво
Која тора Иване*

*Која тора браће Иво
Разговора нема*